

Vi er meget bekymret for:

- Manglende specialiserede tilbud på ungeområdet, til unge med fysiske og psykiske problemer. (Special Mindes, Bo Skole Job, Asp-it, PH-Aktiv (Psykiatrisk tilbud i Silkeborg)
- Længere sagsforløb til sårbare og syge unge (både på grund af manglende relevante tilbud - men også i forhold til hvor mange unge en enkelt sagsbehandler kommer til at sidde med)
- Markant dårligere services i samarbejde med ikke blot den unge, men også den unges netværk.
- Lange afklaringsforløb frem til rehabiliteringsteam indstillinger
- Øget ulighed blandt unge,
- Øget mistroivsel
- Passiv forsørgelse

Vi undres os over:

- Hvordan beregningerne er lavet og på baggrund af hvad, ift. vurdering af, at mulighed for omlægning af jobsamtaler samt ny rettidighed på tilbud genererer mulighed for besparelse på 334 mio. på Ungeområdet? Hvorfor er der ikke andre proceskrav i spil?
- Vi har tidligere i forbindelse med ungeanalysen forud for forenklingsreformen bl.a. indgivet manglende mening for de unge samt professionel forståelse for følgende proceskrav på ungeområdet:
 - ALLE unge på uddannelseshjælp skal have et uddannelsespålæg: Det er især svært for aktivitetsparate at forstå, da vi jo netop har vurderet, at der er lang vej for dem ift. ordinær uddannelse. Vejen for mange af dem er desuden mod job, hvilket gør det endnu sværere at forklare. Der kunne evt. laves en opdeling af, at man fik udstedt uddannelsespålæg, når man bliver vurderet uddannelsesparat, da der herefter arbejdes mere målrettet mod vejen til uddannelse.
 - Krav om læse-, skrive- og regnetest: Vi forstår godt hensigten med dette krav – altså at vi skal understøtte de unge i at opnå de faglige kompetencer, der skal til for at kunne søge ind på uddannelse. Vi møder dog mange unge – især i målgruppen af aktivitetsparate, hvor fokus på faglig opkvalificering langt fra er første skridt på vejen. Mange har desuden ikke de kognitive/begavelsesmæssige forudsætninger for at kunne opnå tilknytning til uddannelsessystemet. I den forbindelse bruger de unge, vi som system og vores samarbejdspartnere, der udfører disse test unødige ressourcer på et krav, vi lang hen ad vejen kun opfylder for lovgivningen skyld. Så snart de unge, der har forudsætningerne for og ønsket om uddannelse, bliver i stand til at arbejde mere målrettet mål uddannelse vil vi altid have for øje, hvad de har brug for for at blive klar til dette – herunder evt. behov for faglig opkvalificering.
 - Hvilke overvejelser ligger til grund for, at der fremover vil være to ret store og dyre ordninger ift. at hjælpe en større gruppe tidligere ud af arbejdsmarkedet (seniorførtidspension samt 'Arnepension') og som følge heraf været nødsaget til at lave så store besparelser på en ungegruppe, som vi gerne skulle kunne hjælpe godt ind på arbejdsmarkedet på trods af udfordringer?
 - Der er meget fokus på, at unge på trods af fysiske eller psykiske begrænsninger skal hjælpes til at kunne indgå i 'normalsamfundet' samt fokus på at flere unge skal vælge en erhvervsuddannelse. Når der spares så meget på et område, vil dette få betydning for medarbejderressourcer og ressourcer til relevante indsats, om vi kan tilbyde til denne målgruppe. Selvom det pakkes ind i en forklaring og færre proceskrav, kan besparelser i denne størrelsesorden

ikke undgå at få negative konsekvenser for det arbejde og den støtte, vi kan yde til ungemålgruppen.

- Hvordan sikre vi at disse kæmpestore besparelser IKKE rammer de mest sårbare unge i det danske samfund. Mange af de unge har ikke tilknytning til andre instanser, hverken kommunalt eller regionalt?
- Hvordan regner man med at 10 millioner kroner til fastholdelses mentor er nok til hele landet? OBS på at flere kommuner allerede har denne indsats.
- Har man tænkt på at denne besparelse rammer MEGET skævt, altså at det er unge, der i forvejen er udfordret dette går ud over?